

Nikola Čajánková

SLEDOVANÁ

Sledovaná

Nikola Čajánková

OBSAH

PARANORMÁLNÍ JEVY V MÉM ŽIVOTĚ	4
ÚVOD	5
NEKLIDNÝ LES	6
TAM, KDE NECHCEŠ BYDLET	11
DŮM PLNÝ RADOSTÍ I BYTOSTÍ	17
ZVERIMEX, BYDLIŠTĚ NEJEN ZVÍŘAT	22
NEMOCNICE	25
INTUICE	27
NESLEDUJ MĚ	29
POSEDNUTÍ	31
KOSTELÍK	33
SNY HRŮZY	35
ZÁVĚR	37
DALŠÍ TÉMATA, KTERÁ MĚ ZAJÍMAJÍ	38
MINULÉ ŽIVOTY	39
KARMA	43
LUCIDNÍ SNĚNÍ	44
ANDĚLÉ	45
POZITIVNÍ MYŠLENÍ	49
VĚTY K ZAMYŠLENÍ	50
PODĚKOVÁNÍ	52

Část 1.

Paranormální jevy v mém životě

Úvod

Od mala mě moc bavily dokumenty a seriály o paranormálních jevech, záhadách, tajemnu... Duchy jsem se poprvé začala vnímat asi kolem 14 roku, kdy jsme s holkami zkoušely vyvolat pár osobností. Smály jsme se tomu, ale jak spadla váza a někdo 3x klepnul do zdi, všechny začaly mít strach, jen mně to připadalo zajímavé a chtěla jsem vidět víc, ale bez nebezpečného vyvolávání.

Pomalou se mi hromadila literatura o nadpřirozenu, ezoterice, andělech. Stále víc a víc mě zajímá ten tajemný svět. Postupem času za mnou začali chodit duchové, andělé, ale i démoni.

Zážitky s těmito bytostmi se mi hromadily v paměti už dlouho. Asi rok jsem si říkala, že to sepíšu, ale pořád se mi nechtělo. Až teď, jak jsem dala výpověď v práci a spadla ze mě velká zátěž, jsem vzala do ruky mobil a sepsala některé své oblíbené zážitky.

Kapitola 1.

Neklidný les

Ten les ve mně vždy vyvolává pocit strachu a úzkosti. Když procházím, cítím, že z každé strany mě pozorují stíny a různé bytosti, co se schovávají za stromy.

Na kraji tohoto lesa stojí vila, ve které se měla kdysi odehrát vražda pokojské. Nevím, co je na tom pravdy, ale nevyzařuje zrovna dobrou energii.

Kdo to?

Procházím lesem a mířím na nádraží. Zastavuje mě hlas ženy, která volá mé jméno. Ozývá se z každé strany. Říkám: „Co po mně chceš? Nevím, jak ti pomoci. Nech mě být.“ Zrychljuju krok, ale cítím, jak jde za mnou.

Je stále blíž a blíž. Otáčím se a najednou mě ta neviditelná bytost chytá za rameno a projíždí mnou velmi silná energie. Jak kdybych se dotkla elektrického ohradníku. Celé tělo mi brní, ale najednou je klid a ticho. Objal mě krásný pocit radosti a uvolnění.

Zvuk odjinud

Jdu si za stmívání vesele domů z nádraží, v uších mi hraje oblíbená písnička a cesta lesem se blíží ke konci.

Najednou i přes sluchátka slyším divný hlasitý zvuk. Ztuhly mi nohy, nemůžu se hnout. Dívám se kolem sebe a hledám zdroj. Za ten kratičký čas se rychle setmělo. Na jedné straně lesa se ve větříku rozhoupala houpačka a kolem ní se mihají bílé vysoké stíny. Na straně druhé běží asi 4 černé menší stíny, které rychle mizí v keřích vedle mě.

Stále stojím uprostřed cesty, dýchání je těžší a vzduch okolo hustší. Nad hlavou mi začne problikávat lampa a za zády se ozývá jeden z nejstrašidelnějších zvuků, co jsem kdy slyšela. Blíží se tak rychle. Zní to jako kombinace hučení zapnuté mikrovlnky, pomalé tlumené bubnování, krátce i smích staré ženy.

Čekám, až vše utichne, ale zvuk mám najednou za zády a prosvíští kolem mě i se zástupem černých vysokých postav. Jedna z nich mi zavrčí do uší a projíždí mnou strach, smutek, neklid.

Pouliční lampa se konečně rozsvítila. V dálce se ještě ozývá hrubý mužský smích a já pokračuju s hlavou plnou myšlenek na tento okamžik domů.

Dítě bez cíle

Je brzy ráno, na trávě ještě rosa a vše se teprve probouzí. Mířím na vlak lesní cestou. Slyším smích dítěte. Otáčím se, ale nikde nikdo. Už jsem skoro u kolejí, když kolem mě probíhá asi čtyřleté dítě, které má

na sobě pletenou čepici s velkou bambulí a červenou zimní bundu s bílo-modrým pruhem, podobnou jsem jako dítě měla i já.

Běží úplně samo, kolem nás nikdo není.

Dívám se na něj, jak utíká, a po chvílce mi zmizne před očima, doslova se vypařilo. Jako kdyby vběhlo do jiného světa.

Ještě chvíli stojím a dívám se po okolí, jestli se ještě neobjeví, ale už jsem ho nikdy neviděla.

Nebezpečí

Je právě 19 hodin, zavírám obchod a jdu pomalým krokem na vlak. Mám dost času, tak si se zmrzkou sedám na nástupiště a čekám. Nikdo tu zatím není, jen asi 45 letý muž bez trička, co se na mě pořád dívá. Přibližuje se a sedá si kousek ode mě. Dívám se do mobilu, ale stále cítím jeho pohled a není mi to příjemné.

Konečně přijíždí vlak, nastupuju a muž samozřejmě se mnou, do stejného vagónu a sedá si o sedačku vedle mě. Necítím se vůbec dobře a doufám, že pojedou dál, protože jsem ho nikdy neviděla a od nás určitě není.

Vystupuju, otáčím se a nikde nikdo. Ulevilo se mi a mířím kolem kolejí k lesu. Přemýšlím nad blbostmi a do ucha mi velmi příjemný mužský hlas zašeptá: „Zrychli!“ Nechápu proč a najednou asi 20m za mnou jde ten muž. Kráčí pomalu, usměje se a začne si pískat melodii, která mě děsí. „Zrychli!!!!“ ozývá se znovu, ale už přísnějším tónem. „Dobře,“ říkám si a jdu teda rychleji. Muž kopíruje mé tempo a blíží se. Hlas mi do ucha zařve: „Uteč dolů!!!!“ Mezi stromy prudce zabočím

a letím z kopce pod koleje. Slyším, jak běží po kamenech kolem kolejí a nahlas dýchá. Ztratila jsem se mu, ale raději běžím dál po silnici.

Už jsem daleko, chlap nikde, tak se můžu konečně vydýchat a uklidnit. Dávám si sluchátka a zjistila jsem, že hraje píseň Angels, i když jsem neměla zapnutou hudbu.

